

Libertárius társadalom

A **Le az Adók 75%-ával Párt** a szocialista társadalom-mérnökösödés helyett egy szabad társadalmat kínál, ahol mindenki a saját képességei és érdemei szerint boldogulhat. A jelenlegi társadalompolitika és a vele járó gazdasági intézkedések nem voltak képesek felszámolni a szegénységet, a romapolitika a hazai roma emberek nagy részét nem tudta integrálni, és permanensen fenntartja a szegénységet. Mi egy új fajta megközelítést alkalmazunk, ami elvezet egy sikeres, virágzó Magyarországhoz. A mi társadalmi, gazdasági programunk alapjaiban szakít a mostani szocialista szemléletű szociálpolitikával, és kapitalista alapokra helyezi a gazdaságot, ami széles tömegek előtt nyitja meg a felemelkedés lehetőségét.

Társadalmi szolidaritás és szociális érzékenység

A szocialisták előszeretettel vádolják a kapitalistákat azzal, hogy antiszociálisak. Valójában ők az antiszociálisak. A szocialista gazdasági modell a 20. században totális kudarcnak bizonyult. A kapitalista gazdaságok látványosan elhúztak a szocialista gazdaságok mellett. Nem véletlen, hogy a '80-as évek végén a keleti szocialista blokk összeomlott.

A szocializmus legfőbb problémája, hogy megszünteti a versenyt, lehetetlenné teszi a magántulajdon birtoklását, az állam pedig rossz gazdaként bánik a javakkal. Senki sem lesz felelős a rá bízott áru minőségéért, a gyárakért, termelőeszközökért, mivel nem a sajátja és nem érez iránta felelősséget.

Bár a szocializmus megbukott, szelleme és rossz gazdaságpolitikájának jelentős része velünk él. Az állam ma is elképesztően magas adókkal működik, és a gazdaságot kibogozhatatlan bürokráciával szabályozza.

A magas adók elvonják az emberektől azt a pénzt, amiért megdolgoztak, a bürokrácia útvesztői pedig demotiválttá teszik a vállalkozni vágyó embereket.

Magyarországon a második világháború után a szabadpiaci verseny és kapitalizmus megszűnt, és sosem tért vissza. A rendszerváltás óta is egy erősen baloldali gazdaságpolitika jellemzi az országot, ezért nem sikerült 30 év alatt felzárkózni a nyugathoz. Hogy legyen összehasonlítási alapunk: szabadpiaci gazdaságpolitikával és valódi versennyel az ország területének 2/3-át elszakító és az országot gazdaságilag nyomorba döntő trianoni békeszerződés után 20 év alatt képes volt helyre állni gazdaságilag Magyarország. Ezt csakis a valódi jobboldali gazdaságpolitikájának, piacpártiságának köszönhetette.

A Le az Adók 75%-a Párt a baloldali gazdaságpolitika helyett igazi jobboldali gazdaságpolitika megvalósítását ígéri.

A szegények segélyezése ráadásul az egyik legrosszabb dolog, amit az állam tehet velük. „Ne halat adj az éhezőknek, tanítsd meg őket horgászni, és mindig lesz hal az asztalukon.” Magyarországon a szegények jelentős részét az állam alamizsnával látja el, amit brutális adók formájában a középosztálytól vesz el. Ez két szempontból káros. Egyrészt a deprivált

osztályok függővé válnak az államtól, és folyamatos dependenciában élnek. Másrészt az adókkal terhelt középosztály is folyamatosan elszegényedik. A szegények számára pedig az egyetlen kitörési lehetőség a középosztályba kerülés lenne az értékteremtő munka által. Ha elszegényítjük a középosztályt, a szegények elől elveszük a társadalmi mobilitás általi feljebb jutás lehetőségét. A depriváltak alacsony társadalmi státusza folyamatosan újratermelődik, nem tudnak munkával javítani anyagi helyzetükön, és bevételük csak a lét újratermelésére elegendő. A magas adók mindig a gazdagoknak kedveznek, és a középosztályt nyomorítják meg, és rajtuk keresztül a szegényeket. A magas adókra és állami beavatkozásra építkező szocialista pártok az igazi antiszociálisak, mivel elveszik a szegényektől a felemelkedés lehetőségét.

A szegénység ráadásul további társadalmi problémákat vonz maga után. Az államtól való teljes függés, a paternalista szemlélet, az államtól való gondoskodás várása, a lesüllyedő középosztály miatt a kitörési lehetőségek hiánya demotiválttá teszi az egyébként is deprivált rétegeket.

Ráadásul a deprivációval együtt, mivel a társadalom által kitűzött célokhoz nincsenek eszközeik (értsd: anyagi erőforrásaik) így egyfajta anómiás állapotba süllyednek, ahogy Merton is kifejtette. Az anómia pedig magával hozza a devianciák terjedését, mint alkoholizmus, családon belüli erőszak, bűnözés stb.

Az egyetlen megoldás a kapitalista gazdaságpolitika érvényre juttatása lehet. A szegényeket függőségbe taszító segélyezést meg kell szüntetni. A libertárius elvek alapján nem veheted el a másét csak azért, mert neki több van. Az adóztatás rablás. Generációk nőttek fel úgy, hogy teljes állami függőségben éltek, és nem láttak mintákat a környezetükben a kitörésre. Az adócsökkentés, a kedvező vállalkozási környezet, a beruházások megszorodása mindenki számára lehetőséget fog biztosítani, hogy a munka és az önfejlődés megtapasztalása által kiemelkedjen a szegénységből. A szegénység így nem egy tartós létállapot, hanem egy átmeneti létállapot lenne. Nem kell várni az állami alamizsnát. Csak szorgalomra lesz szükség.

A szocialisták szerint tőkéje kizárólag a munkáltatónak van. Ez hazugság. A dolgozónak is van tőkéje, mégpedig a saját szaktudása. A libertárius társadalomban mindenki fejlesztheti a saját tudását, hogy munkája értékesebb legyen a munkaerőpiacon. Senkinek sem kell attól félnie, hogy az államtól fog függeni, és attól sem, hogy az állam elrabolja, amiért keményen megdolgozott, és elveszi munkája gyümölcsét.

A mostani gazdaságpolitika és bürokrácia nem a kitörni vágyó szegényeknek kedvez, hanem azoknak a multinacionális nagyvállalatoknak, akik meg tudják fizetni a jogi apparátust, és akiknek nem jelent problémát a magas adók kigazdálkodása (bár a szomorú valóság, hogy ők sok esetben magas dotációkat kapnak az állami redisztribúció révén). Tehát dolgozó emberek pénzét veszi el az állam, hogy multiknak adja, hogy munkahelyeket hozzanak létre.

Mi ezt a pénzt az emberek zsebében hagyjuk. Így a helyi termelők és vállalkozók is tőkeerősek lesznek, és fokozatosan kiszoríthatják a multinacionális cégeket, akiknek immár valódi versenyben kell megállni a helyüket.

Támogatjuk a szegények tanulását, képzését, *inkorporált tőkéjük* fejlesztését, hogy minél jobban megállják helyüket a munkaerőpiacon. A libertárius társadalomban bárki könnyen találhat munkát, hisz a gazdaságot fékező állami szabályokat is leépítjük, és a dereguláció révén csökken a bürokrácia, ami növeli a vállalkozási kedvet, és a vállalkozók könnyebben tudnak felvenni alkalmazottakat. Nem csak az adókat töröljük el, de az értelmetlen papírmunkát is! Így több idő marad a családra, szabadidős tevékenységekre is.

Ráadásul a szocialista gazdaságpolitika és paternalista személetnek van szociálpszichológiai negatív hatása: a magas adók és „az állam mindent megold” szemlélet csökkenti az adakozási kedvet, és ezzel megöli a társadalmi szolidaritást. Állam nélkül megnőne az adakozási kedv és nőne a társadalmi szolidaritás. A szocialisták a társadalmi szolidaritás valódi ellenségei.

A szocialisták szerint létezik megélhetési bűnözés. A Le az Adók 75%-ával Párt ezt elutasítja, mivel a libertárius nézet szerint a magántulajdon szent. Még a kis értékű lopásokkal szemben is zéró toleranciát hirdetünk. A magántulajdont mindenkinek kötelessége tiszteletben tartani.

Az alacsonyabb társadalmi rétegekben jelenlévő anómiás állapot egyrészt csökkenti a normakövetésre való hajlandóságot, másrészt az alacsony társadalmi státusz sajátos habitussal jár, ami Bourdieu szerint a fizikai erőt emeli középpontba, mivel ezzel tudnak részt venni a termelési folyamatokban. A kóros millió miatt a negatív minták tovább öröklődnek a gyerekek számára.

Éppen ezért a normakövetést meg kell követelni, a kulturális tőke fejlesztését középpontba kell helyezni, és segíteni kell a felemelkedést gátló habitus felszámolását. Ez az igazi társadalmi szolidaritás.

A társadalom alsó, deprivált, rétegei számára biztosítjuk a munka és tanulás általi felemelkedés lehetőségét, és ezáltal betagozódásukat a középosztályba. A középosztályt pedig megvédjük az adócsökkentéssel, és a gazdasági deregulációval.

Etnikai és vallási kisebbségek

Aligha van olyan társadalmi réteg, amit az állami beavatkozás hátrányosabb helyzetbe sodort volna, mint a romákat. A folyamatos transzferjövödelmek, a segélyezés a rendszerváltás óta egyre leszakadó, egyébként is hátrányos helyzetű romákat állami függőségbe taszította. Az állam a romákat megvehető szavazórétegnek tekinti. Az eddigi roma integrációs programok kudarcot vallottak, sok esetben politikusok zsebében landoltak az állami milliárdok.

Nem segítették a beilleszkedést az etnikai feszültségek sem. Sajnos az empirikus kutatások alapján az előítéletek mind a romák, mind a többségi társadalom oldalán megjelentek és erősödnek. Éppen ezért az előítéleteket mind a két oldalon fel kell számolni.

Tiszteletben tartjuk a romák különböző csoportjait, mint a roma kultúra hordozóit, mint például a romungrókat, oláh cigányokat, beásokat. Önszerveződő közösségek révén támogatjuk a cigányság beilleszkedését, integrációját a többségi társadalomba.

A cigányság kultúrájában a XVIII. századig létező vajdarendszerben a vajda diszponált a helyi roma közösségek felett. Feladata rendkívül fontos volt: kezelte a helyi konfliktusokat a roma közösség és a többségi társadalom között. Megfontolandó ennek a rendszernek a valamilyen formában történő visszaállítása, hisz így egyrészt a helyi roma közösségeknek lenne egy érdekképviselője, másrészt egyszerűbbé válna a helyi konfliktusok kezelése.

Az új önszerveződő közösségek támogatni fogják a munkaerőpiacon a romák beilleszkedését, a roma gyerekek taníttatását. Mivel sok esetben sajnos maga a közösség is demotiváló erővel bír a kitörni vágyók számára, ezért minden roma számára világossá tesszük: a tanulás és önfejlesztés nem szégyen, hanem erény. Ahogy a szegény rétegek esetében, itt is elvárjuk a normakövetést.

A közbiztonsági szempontból problémásabb településeken megerősítjük a rendőri védelmet, mivel a rossz közbiztonság a romákat és a többségi társadalmat is egyaránt sújtja.

A libertárius társadalomban a romák megtapasztalhatják a munka és tanulás általi felemelkedés lehetőségét, megszabadulhatnak az államtól való függőségtől, és saját kultúrájukat megőrizve fokozatosan integrálódhatnak a társadalomba.

Fontosak számunkra a vallási kisebbségek is. Magyarország a délszláv háború során sikerrel integrált különböző idemenekült vallási kisebbségeket.

Elismerjük és támogatjuk az itt élő, gazdag történelmi múlttal rendelkező kisebbségeket. Büszkék vagyunk a zsidó kultúrára, a zsidóság által elért eredményekre. Bár Magyarország keresztény többségű ország, de fontosnak tartjuk a kereszténység zsidó gyökereit, és a zsidó kultúrát a modern kultúránk egyik alappilléreinek tekintjük.

Az antiszemitizmussal szemben zéró toleranciát hirdetünk. Küzdünk a szélsőbal által generált új fajta, lopakodó antiszemitizmus ellen is. A modern antiszemitizmus az Izrael-ellenességből táplálkozik, és folyamatosan bírálja Izraelt, sőt megkérdőjelezi Izrael létezéshez való jogát. A Le az Adók 75%-ával Párt ezt elfogadhatatlannak tartja, és elismeri a zsidóságot, mint államalkotó kisebbséget, és egy több ezer éves kultúra hordozóját. Izraelnek joga van megvédenie magát a terrorizmustól.

Határon túli diaszpórában élő magyarság

Az igazságtalan trianoni békeszerződés során magyarok milliói kerültek idegen államok uralma alá akarataik ellenére. A mai napig sok esetben hátrányos megkülönböztetés éri őket, és kénytelenek diszkriminációt elszenvedni. Ráadásul a szomszédos országokban a kiszákmányoló adórendszer és a baloldali gazdaságpolitika hátrányait is kénytelenek elszenvedni.

Támogatjuk ezen kisebbségek önszerveződését, autonómia törekvéseiket. Libertáriusként jogosnak ítéljük azon törekvéseiket, melyekkel akár saját államaikkal is szembe mennek. Az állammal szemben mindig kritikusak vagyunk. A felvidéki, kárpátaljai és székely kisebbségeknek joga van az önszerveződéshez és önrendelkezéshez.

Büszkék vagyunk a székelyek ezeréves kultúrájára, hagyományaikra, szívósságára, ellenállásukra az állammal szemben. Éppen ezért a Le az Adók 75%-ával Párt támogatja a székely autonómiát és önszerveződést.

Összegzés:

Az állami adórendszer és bürokrácia folyamatosan újratermeli a szegénységet, és elzárja a szegények útját a felemelkedés elől. A leszakadt roma közösségek is ennek kárvallottjai. A Le az Adók 75%-ával Párt a valódi szolidaritás pártja, ami a redisztribúció csökkentése és a dereguláció révén megszünteti a társadalom alsó rétegeinek államtól való függőségét, és megnyitja számukra a felemelkedés útját egy szabad piacgazdaságban.

Készítette: *Tábi István, mester diplomás szociológus, a Le az Adók 75%-ával Párt tagja*

Kiadja: *Le az Adók 75%-ával Párt (Nyilvántartási szám: 13-02-0007680)*

Felelős szerkesztő: *Gábori L. Balázs (Pártigazgató)*

Kapcsolat: www.la75.hu/kapcsolat